

Såfremt en asylansøger er blevet meddelt asyl her i landet, har direktoratet 3 måneder efter den meddelte opholdstilladelse foretaget en opgørelse af tilbagebetalingskravet, der ligeledes er blevet modregnet i det eventuelt deponerede beløb.

I de sager, hvor der ikke er sket deponering, eller hvor direktoratet efter modregning i det deponerede beløb har et restkrav mod en udlænding, er der blevet foretaget en vurdering af muligheden for at indgå en frivillig afdragsordning eller at sende sagen i fagedretten med henblik på foretagelse af udlæg.

Direktoratet for Udlændinge foretog indtil 1988 en opgørelse af tilbagebetalingskravet i samtlige sager. Da denne opgørelse var tidskrævende, og da asylansøgeren i mange sager viste sig uden midler, har direktoratet siden 1988 med Rigsrevisionens samtykke fulgt den ordning, at kravet kun er blevet opgjort, hvis den pågældende ved indrejsen var i besiddelse af midler, som er blevet deponeret af politiet, samt hvis det på grundlag af Dansk Flygtningehjælps udtalelse ved afslutning af integrationsperioden eller på andet grundlag har måttet antages, at den pågældende har mulighed for at betale det offentlige krav, evt. afdragsvis.

En opgørelse af kravet vil også kunne foretages på et senere tidspunkt end den af Dansk Flygtningehjælp afgivne udtalelse, hvis det på andet grundlag har måttet antages, at den pågældende er eller med stor sandsynlighed vil blive i stand til at betale. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis det fra Justitsministeriet blev oplyst, at den pågældende har fået tilladelse til at erhverve fast ejendom her i landet.

6.2. Vestre Landsrets kendelse af 26. juni 1991 og dens konsekvenser for den hidtidige tilbagebetalings- og deponeringsordning.

Forud for ikrafttrædelsen af bestemmelsen i udlændingelovens § 42a den 19. oktober 1986 indeholdt udlændingeloven vedrørende spørgsmålet om betaling for asylansøgers opholdsudgifter alene en bestemmelse i udlændingelovens § 43, stk. 1. Ifølge denne bestemmelse skal en udlænding, såfremt politiet drager omsorg for udlændingens ophold og udrejse, afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Ved Vestre Landsrets kendelse af 26. juni 1991 i en kæresag mod Direktoratet for Udlændinge udtalte Vestre Landsret, at udlændingelovens § 43, stk. 1, ikke indeholdt fornøden hjemmel til at pålægge en udlænding, der var meddelt asyl her i landet, at afholde de udgifter, der var forbundet med dennes ophold her i landet.

Som følge af Vestre Landsrets kendelse af 26. juni 1991 standsede Direktoratet for Udlændinge ved breve af 29. oktober 1991 indbetalinger på afdragsordninger, der var indgået vedrørende krav på tilbagebetaling af underholdsudgifter, der alene var afholdt i medfør af udlændingelovens § 43, stk. 1. Ved brev af 6. april 1992 meddelte Direktoratet for Udlændinge Justitsministeriet, at direktoratet også havde besluttet at standse indbetalinger på de afdragsordninger, der var etableret i medfør af udlændingelovens § 42 a. Direktoratet for Udlændinge gav endvidere den 25. november 1992 politiet meddelelse om at undlade at foretage deponering fremover.

Den hidtil etablerede tilbagebetalings- og deponeringsordning blev således bragt til ophør som følge af Vestre Landsrets kendelse.

Kendelsen fra Vestre Landsret om, at udlændingelovens § 43, stk. 1, ikke indeholdt hjemmel til at kræve underholdsudgifterne i præasylfasen tilbagebetalt, gav anledning til særlige overvejelser i Justitsministeriet om, hvilke konsekvenser kendelsen ville få for den fremtidige behandling af sager om tilbagebetaling af det offentlige udgifter til underhold af asylansøgere i præasylfasen, herunder i hvilket omfang det offentlige var forpligtet til at tilbagebetale de i kraft af tilbagebetalings- og deponeringsordningen allerede oppebårne beløb. Resultatet af de juridiske overvejelser, som blev afsluttet i Indenrigsministeriets regi, blev meddelt Direktoratet for Udlændinge ved brev af 5. april 1993.

Indenrigsministeriet finder i overensstemmelse med Vestre Landsrets kendelse af 26. juni 1991, at udlændingelovens § 43, stk. 1, ikke indeholder fornøden hjemmel til at pålægge en udlænding, der er meddelt asyl her i landet, at afholde de udgifter, der har været forbundet med dennes ophold i præasylfasen.

Indenrigsministeriet er endvidere mest tilbøjelig til at mene, at udlændingelovens § 43, stk. 1, ikke indeholder fornøden hjemmel til at pålægge en udlænding, der er meddelt afslag på asyl her i landet, at afholde udgifterne til dennes underhold i præasylfasen.

For så vidt angår udgifter til asylansøgers ophold efter den 19. oktober 1986 finder Indenrigsministeriet derimod, at udlændingelovens § 42 a, stk. 1, indeholder fornøden hjemmel til, at Direktoratet for Udlændinge efter udgifternes afholdelse pålægger en tidligere asylansøger at tilbagebetale disse.

Indenrigsministeriet er imidlertid samtidig af den opfattelse, at der ikke i medfør af udlændingelovens § 42 a eller på andet grundlag er hjemmel til at foretage deponering med henblik på at sikre et tilbagebetalingskrav efter § 42 a, og at tilbagebetalingskra-